

a III-a Parte principală

Isus din Nazaret în lucrarea Sa ca Hristos (Mesia) din Iudea și până în Galilea Luca 4, 1 – 9, 50

Șapte raze ale slavei lui Hristos în starea Lui de smerenie

A. Prima rază

Hristos (Mesia) iese victorios din ispită

Arborele genealogic al Domnului Isus din capitolul 3 a arătat că Isus prin întruparea Sa a intrat în rândul omenirii, al cărei început este Adam. Strămoșul lui Isus a fost Adam. Totdeauna când expresia „Adam este strămoșul lui Isus” ajunge la urechile noastre, sau este pusă înaintea ochilor noștrii, trebuie să devenim pentru un moment liniștiți, ca să adorăm pe Fiul veșnic al lui Dumnezeu, Dumnezeu din Dumnezeu, care S-a coborât atât de mult.

Deoarece Domnul Isus, ca urmaș al lui Adam, a refăcut ceea ce strămoșul Său – Adam – a stricat și a distrus, Pavel Îl numește ultimul Adam (es-chatos Adam), sau al doilea Adam (vezi 1 Corinteni 15, 22,45,47; Romani 5, 12,18).

»Ultimul Adam«, ca și primul Adam, are de trecut un examen.

Va câștiga El, sau va fi înfrânt? Aceasta este acum marea întrebare.

Toți cei trei sinoptici, care au cunoscut importanța acestei probe cu rezultate pentru veșnicie, relatează despre ea. Ea a avut loc la începutul intrării lui Isus în activitatea Sa mesianică publică. Vrem să accentuăm în mod deosebit importanța indicării acestui moment.

1. Istoria ispitirii

Luca 4, 1-13

Această controversă aparține celor mai mari controverse ale literaturii mondiale. Cu respirația tăiată privim la Domnul Isus, așa cum privim la un om care trece pe o punte îngustă, labilă, așezată la înălțime mare peste un torent învolburat. Un singur pas făcut în nesiguranță, și totul este pierdut.

Cea mai decisivă hotărâre, care a fost luată vreodată, a avut loc în acele ore de ispitire, pe care ni le prezintă Evanghelia. Aici s-a decis pentru Isus Însuși, ca și pentru noi, viitorul temporal și veșnic. Dacă și Cel de-al doilea Adam nu ar fi trecut cu bine proba, așa cum a făcut primul Adam, atunci nu ar mai fi fost nici Ghetsimani, nici Golgota, nici Paște, nici Rusalii. Iadul veșnic ar fi fost partea noastră.

Revenim la text:

**1. Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, și a fost dus de Duhul în pustie,
2. unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea;
și după ce au trecut acele zile, a flămânzit.**

Prin cuvintele »plin de Duhul Sfânt« și »de la Iordan« Luca leagă această istorisire de relatarea despre botez. În timp ce ceilalți oameni care au fost botezați s-au întors la casele lor, ca să-și reia vechea activitate călăuziți de un duh nou, pentru Isus se deschide un stil de viață cu totul nou, cu totul deosebit de viața pe care a avut-o până acum. Pentru început S-a dus iarăși în pustie, în singurătate!

Isus nu S-a dus în pustie, pentru că așa a vrut El. Duhul Sfânt, care locuia în toată plinătatea în El, L-a mânat cu putere într-acolo, nu numai spre pustie, ci ca să umble prin pustie, și anume cu un scop foarte precis.

Intenția lui Dumnezeu a fost ca Isus să fie ispitit de diavolul. Deci Dumnezeu Însuși stă înapoia acestei ispitiri din pustie. (compară cu Luca 22, 31 și următoarele; 1 Corinteni 10, 13). Și pe baza Vechiului Testament, „cel ispitit” este totdeauna cel credincios și neprihănit, și nu cel necredincios. Compară ca exemplu pe Avraam (Genesa 22), Iosif, Iov, etc. Scopul ispitirii este punerea la încercare și consolidarea credinței, și nu periclitarea sau distrugerea ei. (Compară Iosif în casa lui Potifar). De aceea putea, de exemplu, Iacov să scrie: »Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu”. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El Însuși nu ispitește pe nimeni.« (Iacov 1, 13) – Și deoarece aceasta așa este, și nu poate fi altfel, creștinul să se bucure totdeauna când ajunge în tot felul de ispite. Compară Iacov 1, 2 – În Psalmi avem de mai multe ori rugăciunea pentru astfel de încercări. Citește Psalmul 26, 2; 139, 23 și următoarele; Ieremia 20, 12.

De aceea rugăciunea adresată lui Dumnezeu în Tatăl nostru: »Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău« nu poate fi înțeleasă altfel decât „păzește-mă de cel rău, în sensul ca el să nu mă ia prin surprindere – ci Tu, Dumnezeule, dă-mi victoria, atunci când dușmanul mă atacă, mă chinuie sau mă înfricoșează.”

Satana însuși intră pe câmpul de luptă, așa cum nu s-a arătat niciodată. Căpetenia întunericului s-a năpustit asupra Domnului Isus cu toate forțele iadului, timp de patruzeci de zile. Satana știa despre ce este vorba.

Dacă cineva va întreba: „Nu este condamabil și păcat, ca să vii în legătură cu diavolul?”, vrem să dăm un răspuns dublu:¹

Istoria ispitirii Domnului Isus poate fi numită o descoperire îngrozitoare a existenței forței și legilor împărăției întunericului. Existența acestei împărății a răului personal nu este descoperită prin Duhul Sfânt. Ea se descopere pe sine însăși prin fapte, așa cum este ispitirea lui Isus. Istoria ispitirii arată că diavolul este un duh rău, un dușman al lui Dumnezeu. Diavolul cunoaște pe Isus, de aceea Îl urăște. Diavolul cunoaște Scriptura, și de aceea o urăște. El o urăște și o răstâlmăcește. Răstâlmăcirea și înșelarea sunt elementul lui, minciuna este lucrarea lui.

Ceea ce este ciudat, este faptul că totdeauna timpul celor mai mari înfloriri ale Împărăției lui Dumnezeu au fost însoțite de reacții mari de împotrivire din partea împărăției întunericului. – Acolo unde începe istoria omenirii, tatăl minciunii se arată în înfățișarea unui șarpe. Când Israel urma să devină poporul ales al lui Dumnezeu, el imită minunile lui Moise prin vrăjitorii lui din Egipt. Când Fiul lui Dumnezeu a venit în carne, el înmulțește numărul îndrăciților și încearcă să-L ducă la cădere. Și când vede ultima perioadă a dezvoltării Împărăției lui Dumnezeu, este cel mai aprins de mânie „pentru un timp scurt” (Apocalipsa 20, 3).

Ispitele de care a avut parte Domnul Isus aici în pustie au fost mult mai grele decât ale primilor oameni. Ei se aflau în Paradisul minunat, erau vizitați de Dumnezeu și nu știau nimic de atacurile și ispitele îngrozitoare ale Satanei. Isus se afla în pustia neprimitoare, unde era numai nisip și pietre. El a fost constrâns lăuntric fără încetare patruzeci de zile și patruzeci de nopți de către diavolul. Tensiunile lăuntrice au fost imense, așa că timp de patruzeci de zile a uitat să mănânce.²

¹ **1. Domnul Isus nu a știut că este diavolul.** Căci cum S-ar fi lăsat atunci Domnul Isus să fie dus de diavolul pe munte și pe strașina Templului. Dacă ar fi știut că este diavolul care Îl duce, ar fi spus imediat „Nu!”, și nu S-ar mai fi lăsat condus de el, și nu l-ar mai fi ascultat. Nici nu S-ar mai fi lăsat să ajungă în a doua și a treia ispită, ci ar fi spus de la început „Înapoia Mea, Satana!” – Și dacă Domnul Isus ar fi știut mai dinainte că este diavolul, atunci El ar fi fost „atotștiutor”, așa cum afirmă unii despre El, atunci toată ispitirea ar fi fost numai **o mare înscenare, și nu o ispitire** în adevăratul ei sens.

2. Domnul Isus nu S-a dat de bună voie să fie ispitit. El nu a venit în chip vinovat în legătură cu diavolul, ci dimpotrivă, El „a fost dus de Duhul Sfânt” în pustie, și ceea ce părea să fie o acțiune a diavolului, era hotărât de Dumnezeu și făcea parte din planul de mântuire al lui Dumnezeu. Ceea ce a început prin Duhul, a fost apoi făcut desăvârșit prin Duhul, și anume prin Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

² Unii au crezut că această reținere a lui Isus nu a fost totală, El nu ar fi renunțat la minimul de hrană, pe care o oferea pustia (mierea sălbatică și lăcustele). Chiar și numai cuvântul „ouden”=**nimic** respinge această presupunere. Ca dovezi pentru un timp așa de îndelungat de post sunt nu numai exemplele lui Moise și Ilie, ci exemple din timpul

Într-o astfel de situație de slăbiciune de moarte trebuie să se fi aflat Isus după cele patruzeci de zile, și acest moment l-a folosit ispititorul pentru ultimul și decisivul atac.

Prima ispită
Luca 4, 3 și 4

3. Diavolul I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.”

4. Isus i-a zis: „Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

Satana pregătește următorul atac. Probabil că se prezintă lui Isus într-un înger de lumină (2 Corinteni 11, 14), probabil într-o înfățișare deosebită de ipocrizie. Vine din afară (din motive care nu sunt imediat de recunoscut) ca unul care se interesează de Isus și Îl compătimentește, și despre al cărui caracter Isus va primi mai târziu mereu mai multă lumină. Domnul Isus îl recunoaște din cuvintele lui.

Versetele 3 și 4 prezintă o ispită care a fost bine gândită. Necunoscutul se apropie cu compasiune cordială de Isus, care era complet epuizat de foamete, și Îi propune ca în baza filiațiunii Lui cu Dumnezeu („De unde știe el aceasta?”, se va fi întrebat Domnul Isus) să transforme piatra **aceasta** în pâine.

Singularul folosit de Luca »poruncește pietrei acesteia« este mai concret decât pluralul folosit de Matei; »Poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini«. Probabil că Satana i-a dat chiar o piatră care prin forma ei amintea de o pâine și care trezea dorința după pâine. – Acest ucigaș al sufletelor se folosește de momentul potrivit, de locul potrivit și de împrejurările potrivite. Când suntem singuratici, când ne chinuie o nevoie și ne apasă dureri, sau venim acasă de la studiul biblic, atunci el este pe poziție.

Cuvintele: »Dacă ești Fiul lui Dumnezeu« exprimă îndoiala, exact așa ca și la prima ispită din Paradis (Genesa 3, 1); sensul ei este: „Dacă Tu ești cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, atunci nu trebuie să suferi de foame, nu trebuie să stai într-o astfel de stare de epuizare. Nu este demn de Tine.” Satana face aluzie la vorbirea lui Dumnezeu la botezul Domnului: »Tu ești Fiul Meu Preaiubit«. Vrea să pună în încurcătură pe Isus cu privire la filiațiunea Lui și cu privire la mărturia Tatălui ceresc și să-L facă să adapteze starea Lui exterioară la poziția Lui de Fiu al lui Dumnezeu.

Isus simte epuizarea Lui totală, simțământul de foame este copleșitor. Este nedrept în acest caz să te folosești de darurile date de Dumnezeu? Darurile au fost date, ca noi să lucrăm cu ele, ca ele să prolifereze, etc.

Dar darurile și puterile pe care Dumnezeu ni le-a încredințat nu ne-au fost date ca scopuri în sine, ci ca mijloace pentru un anumit scop. Satana voia să facă pe Isus să folosească puterea de a face minuni, care I-a fost dată pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu, ca scop în sine, și nu ca mijloc pentru un anumit scop. Prin aceasta Isus ar fi renunțat în chip despotoc la condițiile devenirii Lui ca Om, cărora El Se supusese de bună voie. El ar fi renunțat astfel la coborârea Lui, la devenirea Lui ca Om, și Și-ar fi luat iarăși poziția de Fiu al lui Dumnezeu, adică atotputernicie-atotștiință, și prin minuni ar fi înlăturat toate suferințele pământești, fără ca păcatul să fie înlăturat (care era adevărata cauză a tuturor suferințelor). Prin aceasta programul venirii Sale ar fi fost distrus.

Dar Isus nu a vrut să facă uz de poziția Lui de Fiu al lui Dumnezeu, El S-a dezbrăcat de ea, adică a renunțat la ea. Era voința divină, ca El să încredințeze în totalitate Tatălui ceresc grija față de trupul Lui, și paza trupului Lui. »Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate

nostru au dovedit că organismul uman poate rezista o perioadă așa de îndelungată fără să primească nici-un fel de hrană. Se spune că după 6 săptămâni de post momentul devine așa de critic, că nevoia de hrană devine extrem de necesară; căci corpul complet epuizat se simte leșinat.

celelalte vi se vor da pe deasupra«. Aceste cuvinte trebuiau să se împlinescă în primul rând cu El. Cine se dedică în totalitate lucrării lui Dumnezeu și scopurilor Lui sfinte, acela nu are nevoie, și nu trebuie, să se îngrijoreze de hrană, dacă Dumnezeu va călăuzi lucrurile în așa fel, ca ea să lipsească. Dacă forțele naturale (în acest caz pâinea) nu sunt suficiente, Dumnezeu va face minuni. Aceasta spune Cuvântul la care se referă Mântuitorul, când se împotrivesc ispititorului: »**Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.**« Prin aceasta Isus se așează în totalitate în rândul oamenilor și nu vrea să ocupe poziția privilegiată de Fiu al lui Dumnezeu. El nu vrea să știe de nici-o altă poziție de Fiu al lui Dumnezeu, decât aceea care este inclusă în natura Sa ca Om. Dacă El Își va veni în ajutor în poziția pe care o are ca Fiu al lui Dumnezeu, atunci nu mai este un model pentru oameni.

Expresia **omul**, rostită de Domnul Isus, amintește Satanei că Isus, cu toate că este Fiul lui Dumnezeu, S-a decis să respecte în totalitate condițiile existenței umane. Ca oricare alt om, vrea zilnic să roage pe Tatăl Său pentru pâine, și s-o aștepte de la El. Vrea să sufere oboseala și foamea, fără ca să-și caute refugiul cu autoritate în vre-un mijloc de alinare. El spune prin aceasta, că conștiința de demnitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu ca Dumnezeu adevărat nu-L va face niciodată, nici măcar pentru o clipă, să discrediteze starea Sa de smerenie ca Om. El vrea să Se încreadă fără rezerve în Tatăl Său ceresc în absolut toate lucrurile. El, Tatăl ceresc, va face totul așa cum trebuie.³

Se mai remarcă un al treilea lucru: în răspunsul dat la atacurile Satanei, El nu se referă la vocea cerească, care I S-a adresat cu ocazia botezului în Iordan (Luca 3), ci la Cuvântul lui Dumnezeu, **care este scris** în limba mosaică. Cuvintele Sale, cu care biruie pe diavolul, nu sunt noi, care să poarte pecetea Lui, ci sunt cuvinte ale lui Dumnezeu, demult rostite, și care stăteau scrise în Scripturi. El ia aceste cuvinte ale Scripturii, asemenea unui israelit evlavios, ca pe cuvintele Dumnezeului Său, potrivite situației grele în care Se afla în ceasul ispitirii, copilărește și cu toată încrederea, ca mângâiere și sprijin în existența Sa umană. Nu numai »Eu și Tatăl suntem una«, ci și: Eu și omenirea suntem una!

Versetul biblic din Deuteronom 8, 3 nu înseamnă că Isus și noi nu avem nevoie de hrană pentru menținerea vieții. Dumnezeu a creat pâinea pentru hrana omului. Dar Dumnezeu poate, dacă vrea, să îngrijească și să mențină în viață pe oameni și pe alte căi (Deuteronom 29, 5). De aceea Dumnezeu a lăsat poporul în pustie să înfometeze și apoi l-a hrănit cu mana, ca să-i facă cunoscut, că omul trăiește cu tot ce iese din gura lui Dumnezeu, adică în baza poruncilor lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă: Cuvântul lui Dumnezeu are o putere așa de mare, că menține viața (Psalmul 33, 9).

Așa a privit Domnul Isus acest Cuvânt al Vechiului Testament, și a ieșit biruitor din ispita pe care Israel n-a trecut-o biruitor.

Rezumăm:

Sensul primei ispitiri este:

- a) Credința este o încredere neîngrădită, copilărească. Dumnezeu poate, și va menține viața și acolo unde nu este nimic, unde totul este împotriva oricărei rațiuni (Luca 5, 1 și următoarele).
- b) Credința este apoi, folosirea așa cum se cuvine a darurilor⁴ date de Dumnezeu.

³ Versetul amintit de Domnul Isus din Deuteronom 8, 3 spune (pentru o claritate mai deplină citim împreună cu versetul 2): »Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău (pe Israel), în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui. Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame, și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu nu o cunoșteai și nici părinții tăi nu o cunoscuseră, ca să te învețe **că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura lui Dumnezeu trăiește omul.**« (Psalmul 33, 9).

Atât cu privire la textul din Vechiul Testament. El ne arată cât de mult Isus este și vrea să fie Om, cât de mult cunoaște istoria poporului Său și cum S-a identificat în totul cu poporul Său: »Om cu adevărat«, descinzând din David, Avraam și Adam (compară cu arborele genealogic din capitolul 3).

⁴ Isus subordonează darurile Sale, și utilizarea lor, Scripturii, care descopere voia lui Dumnezeu și ne arată ca să ne supunem Lui. Cuvintele din Deuteronom 8, 3, cu care se împotrivesc ispititorului, arată că viața descinde din Cuvântul lui Dumnezeu (Genesa 1, 3 și următoarele), și numai prin El sunt menținute toate. De aceea, acela care

5. Diavolul L-a suit pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului,

6. și I-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc.

7. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.”

8. Drept răspuns, Isus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești.”

Ceea ce evanghelistul Matei prezintă ca a treia ispită, este prezentat de Luca ca a doua ispită. Această inversare se bazează pe faptul că probabil evanghelistul Matei prezintă ispitele așa cum au avut ele loc în timp; Luca urmărește probabil succesiunea locurilor: **pustia, muntele, cetatea sfântă.**

Diavolul Îl duce pe Isus pe înălțime și de acolo Îi arată toate împărățiile pământului, și anume »într-o clipă«. Ispititorul afirmă că toată sfera de exercitare a puterii și slava ei a fost dată lui. De aceea ar putea să le dea pe amândouă cui vrea el. Diavolul Îi cere Domnului Isus să i se închine.

Această condiție de adorare, de care Satana leagă cedarea stăpânirii lui, a fost considerată ca fiind o ispită lipsită de tact. Orice israelit ar fi respins imediat, cu toată vehemența și mânie îndreptățită, o astfel de propunere. Sensul însă este următorul:

Israel ca popor a primit din partea lui Dumnezeu făgăduința dominației peste celelalte popoare și de aceea aștepta pe Mesia, prin care această făgăduință se va împlini.

Deci nu era nimic nedrept în dorința de a năzui după acest viitor. Dușmanul se referă la această misiune divină. Ispititorul Îi arată de pe vârful muntelui toate împărățiile pământului, toată suprafața locuită a pământului, într-o clipă. Era o lucrare satanică de vrăjitorie și iluzie optică. Toate minunile satanice au ceva înșelător în sine. Ele au o aparență încântătoare (2 Tesaloniceni 2, 9). Nu sunt minuni de binecuvântare, care conduc la Dumnezeu, ci sunt trucuri, scamatorii fabuloase, care îndepărtează sufletele de Dumnezeu. Ne vom înșela foarte rău, dacă vom considera că înșelătorul este acea figură schimonosită, pe care ne-o prezintă Evul mediu.

Cuvântul diavolului: „Toate aceste împărății și slava lor mi-a fost dată mie”, conține o aluzie la pretenția la domnie legitimă. Putem deduce că Satana înainte de răzvrătirea lui a primit pământul nostru ca sferă de exercitare a puterii. Dar el a fost detronat! Și înaintea lui stă Acela căruia I-a fost făgăduită domnia asupra lumii (compară Psalmul 2, 8; Daniel 7, 13, 14, etc.) și care acum a venit ca **să nimicească lucrările diavolului** (1 Ioan 3, 8b). Cuvintele: »o dau oricui voiesc«, prin care diavolul se declară stăpânitorul absolut și neîngrădit al pământului, exprimă o minciună mare. Este de necontestat că Satana are putere îngrozitoare în lume. El poate să ridice pe omul, pe care îl favorizează, pe cea mai înaltă treaptă a puterii pământești. Experiența arată mereu aceasta. Isus însuși vorbește de arhontul lumii acesteia, adică de deținătorul puterii și stăpânitorul lumii acesteia în Ioan 12, 31; 14, 30; 16,11. Domnul l-a privit cu toată seriozitatea pe acest „puternic”. Și chiar și apostolii Domnului au vorbit despre puterea îngrozitoare a dumnezeului veacului acestuia în 2 Corinteni 4, 4 și Efeseni 6, 12. Și oricine lucrează în Împărăția lui Dumnezeu știe despre această realitate înspăimântătoare a dușmanului sinistru și poate relata din experiențele proprii amare. Creștinul știe cât de tare este vechiul dușman rău. Dar - și încă o dată, dar - cu toate aceste afirmații despre diavol, ca dușman de moarte al lui Dumnezeu, credința știe să mărturisească mereu despre singurul Dumnezeu al

este unit cu Dumnezeu și posedă Cuvântul Lui, **nu trebuie să lupte cu toată autoritatea pentru procurarea pâinii**, ca să-și mențină viața, ci el are dreptul, și trebuie, să aștepte cu toată încrederea de la mâna Sa hrana de care are nevoie. **Aceasta este și încrederea în cererea pentru pâinea zilnică din rugăciunea Tatăl nostru.** În această **încredere neîngrădită** față de Dumnezeu Se dovedește Isus ca **Fiu al Său** și totodată ca **Om adevărat**, și nu ca Unul care face pâine din pietre, și care poate face minuni. Prin aceasta nu se neagă minunea ca atare, ci numai folosirea ei egocentrică.«

cerului și al pământului! Creștinul știe de realitatea fericită, că în tot ceea ce îl întâmpină, el nu are a face cu doi stăpâni – Dumnezeu și Satana – ci numai cu un singur Domn. Și tot așa Domnul, ca model incomparabil pentru noi, S-a împotrivit diavolului în această a doua ispită. El S-a bizuit în totul numai pe Dumnezeu, Tatăl Său.

Isus a recunoscut lucrarea fără valoare, dar care fură ochii, a diavolului. Isus cunoștea și făgăduințele care au fost date poporului Israel și lui Mesia al lui cu privire la supremația lui Israel față de celelalte popoare. Dar făgăduința dată în Vechiul Testament cu privire la alegerea divină universală a lui Israel dintre toate popoarele nu însemna nicidecum o privilegiere sau o poziție de dominație ca putere politică a lui Israel peste celelalte popoare, aceasta nu stătea niciunde scris în Scriptură. Aceasta era demonia în solicitarea ispititoare a diavolului. – Din păcate poporul ales din timpul lui Isus s-a dat cu totul acestui tablou al lui Mesia ca putere politică mondială. (Compară în privința aceasta cele spuse în capitolul 3 cu privire la speranța falsă despre Mesia și psalmul 17 al lui Solomon.)

Deci atacul ademenitor al Satanei în cea de-a doua ispită a constat în aceea că Isus în executarea lucrării Sale trebuia să consimtă dorințelor mesianice pământești ale Israelului carnal. În felul acesta urma ca El să câștige favoarea poporului și colaborarea căpeteniilor religioase (a fariseilor și cărturarilor). El ar fi avut parte de un triumf după altul și făgăduințele vechitestamentale cu privire la Israel și Mesia al lui s-ar fi împlinit cu măreție și strălucire. Aceasta era interpretarea satanică a Bibliei.

Astăzi putem vorbi despre exegeze satanice ale Bibliei, care mereu au loc și se răspândesc tot mai mult. Să amintim numai fanatismul, învățăturile false, sectele aducătoare de stricăciune, toate mișcărilor oculte, liberalismul în filozofie și teologie.⁵

Și de data aceasta Isus iese victorios din ispită și respinge oferta diavolului cu cuvintele: »Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești!« Aceste cuvinte sunt citate din Deuteronom 6, 13, textul alexandrin al Septuagintei. Textul ebraic spune: »Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-I slujești.«

Răspunsul lui Isus, care se poate traduce și în felul următor: **Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-I slujești!** a devenit lozinca vieții Lui pământești. Cu tot ce este și ce are S-a pus cu ascultare la dispoziția lui Dumnezeu și Tatăl Său. »Fiul **nu poate** face nimic de la Sine«, (această neputință a Fiului trebuie înțeleasă în sensul voinței, și nu al ființei Lui), »El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.« (Ioan 5, 19). Cine se închină lui Dumnezeu, renunță în totul la sine, ca să se predea lui Dumnezeu în ascultare necondiționată în fiecare clipă și să meargă în lucrarea Lui. Cuvântul pentru **slujire** (latreuo) înseamnă aici slujbă preoțească. Viața și lucrarea lui Isus a fost permanent o slujire preoțească în simplă ascultare, până la moarte, da, moarte pe cruce (Filipeni 2, 8). »Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.« (Evrei 5, 8).

Acest caracter al ascultării absolute să primească și viața noastră, prin Isus! Să fie caracterizată de adorare adusă lui Dumnezeu și să se dedice lucrării de slujire preoțească (latreuo)! – Acest drum al ascultării este însă un drum de jertfă. Trebuie să depunem permanent pe altarul lui Dumnezeu dorințele noastre deșarte, încâpățanate, egoiste, și în felul acesta să aducem viața noastră ca jertfă lui Dumnezeu (compară Romani 12, 1).

Această permanentă jertfă de sine și a vieții proprii adusă Domnului – chiar și în momentele critice ale vieții zilnice, și în mod deosebit chiar în aceste momente - este ascultare față de voia lui Dumnezeu, este, așa cum spune apostolul Pavel, »o slujbă duhovnicească«. Este important de remarcat, că pentru »slujbă duhovnicească« se folosește aici același cuvânt grecesc

⁵ Într-un sens mai larg am putea formula și așa conținutul acestei a doua ispite a diavolului: obținerea în interiorul acestei lumi „a unei așa numite ordine” cu ajutorul unui legământ ușor cu duhul lumii acesteia, o transformare exterioară succesivă și progresivă a lumii, pe care apoi o putem împodobi cu denumirea „venirea Împărăției lui Dumnezeu”, atribuindu-i treptat caracter **spiritual**, la care **nașterea din nou personală** și **sfințenia personală** ar lipsi pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu – aceasta ar fi încercarea acestei convenții propuse de Satana în ispitirea lui Isus.

(și aici ca substantiv), pe care Domnul Isus îl folosește în propoziția »Numai Lui să-I **slujești** (și anume „latreia”)«, deci slujire preotească în ascultare devotată.

Această ascultare „jertfitoare”, în care are loc sfințirea creștinului, înseamnă numai un lucru: ascultare curată, la timp, sinceră și cu bucurie.

Rezumăm: în cea de-a doua ispită Isus arată și întruchipează biruitor ce este ascultarea necondiționată, neîmpărțită, și cu bucurie, și care reprezintă cea de-a doua parte a credinței adevărate.

A treia ispită
Luca 4, 9-12

9. Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a așezat pe strașina acoperișului Templului, și I-a zis: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici;

10. căci este scris: „El va porunci îngerilor Lui să Te păzească;”

11. și: „Ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vre-o piatră.”

12. Isus i-a răspuns: „S-a spus: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul Tău.”

Biruința lui Isus în prima ispită arată clar ce înseamnă folosirea corectă a darurilor date de Dumnezeu și ce este „credința” adevărată: și anume, încredere necondiționată și nelimitată în Dumnezeu, Tatăl. Tatăl lucrează totdeauna ce este bine! –

A doua ispită ne prezintă pe Isus ca pe Acela care S-a decis să aibă o deplină ascultare a credinței, cu bucurie, care nu face nici-un fel de concesii, nici la stânga, nici la dreapta, și nici o reverență propriului eu, sau lumii.

Cea de-a treia ispită ne arată un al treilea aspect al „credinței lui Isus Hristos”, credința folosită la genitivul subiectiv, adică văzută ca trăsătură de caracter a persoanei lui Isus.

Ultima ispită din pustie este o provocare a supraînălțării sau accentuării caracterului credinței.⁶

Deoarece la această ispită este vorba de o treaptă superioară a credinței, diavolul se folosește de Cuvântul lui Dumnezeu și citează Psalmul 91, versetele 11-12. „Este scris: „El va porunci îngerilor Lui să Te păzească”; și: „Ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vre-o piatră.” Diavolul a observat că Isus a îndreptat spre el de două ori Cuvântul Scripturii ca sabie a Duhului și acum încearcă și el să folosească aceeași armă. Argumentației lui stă la bază o concluzie foarte plauzibilă: „Dacă Dumnezeu a promis să protejeze în felul acesta pe un om neprihănit de rând, cu cât mai mult Te va proteja pe Tine, Fiul Lui!”

Este remarcabil, că Satana folosește la această a treia ispită un cuvânt mare al credinței din Scriptură din Psalmul 91, Psalmul credinței din Vechiul Testament, ca să ispitească pe Domnul (te rog să citești acest Psalm).

În ce constă ispita, partea satanică, din această a treia ispită?

Considerăm că ea constă în următoarele: era clar că Isus se declara Mesia, adică, Salvatorul poporului. În cadrul acestei proclamații, care urma să aibă loc în Templul sfânt de la Ierusalim, Isus trebuia să acționeze cu credință cutezătoare. – Aceasta apărea biblic și demn de crezut. Dar „șiretlicul” consta în aceea, că printr-o astfel de faptă de credință încăpățânată nu era onorată și respectată maestratea și sfințenia lui Dumnezeu, ci ele erau provocate și constrânse. Relația dintre Tatăl din cer și Fiul, care umbla pe pământ, devenea nepotrivită. Fiul Se făcea prin aceasta Domn, iar Tatăl era degradat ca sclav! – Ceva de neimaginat! Acesta era păcatul satanic al diavolului, ca un bandit a vrut să răpească dreptul de a fi una cu Dumnezeu, drept pe care nu-l avea, (cu totul altfel era la Isus, care din veșnicie era Dumnezeu). – La o astfel de atitudine satanică voia El să-L înșele pe Isus.

⁶ Simbolul acestui domeniu superior al existenței noastre pământești, căci se referă la partea spirituală a credinței, cetatea sfântă (Matei 4, 5) și Templul, care sunt simbolul slujbei divine, locul unde se aduce Celui Preaînalt cinste și adorare.

În răspunsul Său, Isus caracterizează intenția diavolului prin expresia **ispitirea lui Dumnezeu**. În limba greacă se folosește aici o expresie accentuată pentru peirazein = a ispiți (ca și în versetul 2). Aici se folosește cuvântul ekpeirazein. Această accentuare am putea-o probabil exprima și în felul următor: să provoci cu obrăznicie pe Dumnezeu. După părerea lui Isus, și a întregii Scripturi, aceasta este cel mai mare păcat.⁷

Nu este altceva, decât numai o provocare a lui Dumnezeu, da, chiar o amenințare din partea creaturii, că dacă Creatorul nu ajută imediat, în clipa aceea, atunci El va fi concediat. Aceasta este blasfemie.

Maestratea Dumnezeului atotputernic și sfânt se arată, pentru ca încrederea noastră în El să fie nelimitată și ascultarea noastră de El să nu fie împărțită. Ne putem baza pe orice fel de ajutor din partea Lui, dar niciodată nu-I putem prescrie felul de ajutor. Putem să-I slujim cu deplină ascultare, copilăros și cu bucurie, dar niciodată nu putem să-I comandăm, sau să-I poruncim.

Credința adevărată, așa cum ne-a prezentat-o Isus prin trăirea Sa, și cum a trăit-o El, este dependența de bună voie, copilărească, de Tatăl din cer, cea mai absolută dependență care se poate găsi.

Cu alte cuvinte: cea mai bună și mai fericită stare pe pământ nu este pe streășina Templului, „să fi sus”, ci „să rămâi jos”, să stai la picioarele lui Isus, să înveți din cuvintele Lui, să fi cerșetor în duhul, să ai mărturisirea căpitanului din Capernaum: »Nu sunt vrednic ca Tu să intri sub acoperământul meu« (Matei 8, 8). »Eu sunt prea mic pentru toate îndurărilor și pentru toată credințioșia« (Genesa 32, 10). »Nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor Lui« (Ioan 1, 27). »Am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu care nu sunt decât praf și cenușă« (Genesa 18, 27). Aceasta este starea cea mai fericită de pe pământ! – Acolo trebuie să rămânem! Acolo are loc o maturizare adevărată a credinței, care este conștientă cu bucurie de dependența permanentă a copilului de Tatăl.

Luther a spus: „Copilul a spus odinioară în Templu, fiind deplin conștient: »Trebuie să fiu în cele ale Tatălui meu« (Luca 2, 49), și această conștientă I-a fost confirmată la botezul în Iordan. Acum, pe streășina Templului, trebuia să dovedească printr-un salt de pe streășina Templului că și acolo sus El era în ale Tatălui Său. Ce demonică este această ironie!

Ispititorul devine acum chiar „doctor în Sfânta Scriptură”, și spune: „Deoarece Tu Te referi permanent la Scriptură, vreau să-Ți spun și eu un verset ca să Te mângâie: El a poruncit îngerilor Lui să Te păzească ... și așa mai departe. Prin această păzire minunată a Ta vei câștiga toată lumea. Și tocmai cei evlavioși, care vin la Templu, despre care este vorba acum, vor cădea înaintea Ta și vor spune: Acesta este trimisul lui Dumnezeu, Mesia, pe care Dumnezeu ni l-a trimis.” În felul acesta diavolul voia să-L înduplece la o credință, care de fapt nu este credință, ci mândrie spirituală, adică exagearea, supralicitarea credinței, deci, depășirea limitelor credinței.

Prin cuvintele simple, pe care Domnul le folosește împotriva ispititorului, »**S-a spus: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul Tău**«, Domnul arată în primul rând cum Scriptura trebuie interpretată prin Scriptură, și condamnă arta greșită, care se practică, de a induce sufletele în eroare prin scurtarea sau adăugarea la cuvintele Scripturii. Vechiul dușman rău a lăsat la o parte cuvintele »**în toate căile Tale**«. Saltul în aer despotice nu era un drum pe care îngerii puteau să-L păzească, ci era o ispitire a lui Dumnezeu. Și aceasta o recunoaște Isus ca fiind cel mai periculos.” – Atât din cuvintele lui Luther.⁸

⁷ Cuvântul biblic cu care Domnul Isus și de data aceasta răspunde ispititorului este, ca și cel anterior, din timpul călătoriei poporului Israel prin pustie și se găsește în cartea Deuteronom capitolul 6 versetul 16. Moise face aluzie în această vorbire la relatările din Exodul 17, și anume la vorbirea poporului iudeu în momentul când n-au avut apă de băut: »Este Domnul în mijlocul nostru, sau nu?«

⁸ „Când diavolului nu-i reușește să ne facă să ne pierdem încrederea în Dumnezeu, el încearcă pe altă parte să ne facă să devenim orgolioși, ca să credem și ceea ce Dumnezeu nu a spus să credem. De aceea el Îl duce pe Hristos pe un loc sfânt, căci pentru un om sunt gânduri prețioase, când crede că este plin de credință și pe un drum corect, sfânt, și cu toate acestea el nu stă în lăutru Templului, ci numai pe Templu, afară, adică nu are caracterul adevărat, sfânt al credinței, ci numai o formă de credință.” Luther.

Această a treia ispitire, care vrea să ne atenționeze cu privire la depășirea limitelor credinței și îndreptarea spre suprasolicitarea și îngâmfarea credinței, a amenințat mereu pe creștini din două părți. Ne referim la vindecările miraculoase și la servirea cu așa-zisele descoperiri ale Duhului.

Cu privire la vindecările miraculoase, Karl Heim spune: „Cine nu știe nimic despre Dumnezeu și nu este un om al rugăciunii, acelaia îi este un lucru de la sine înțeles că pentru boli există numai un remediu: simplu, să chemi pe medic.-

Dar dacă avem o viață de rugăciune, instinctiv ne vine gândul: consultarea unui medic, nu este ea un act de necredință, o nesocotire crasă a atotputerniciei lui Dumnezeu? Nu este scris: Eu sunt Domnul, medicul tău? Să nu cutezăm la ceva mare din partea lui Dumnezeu și să renunțăm la reținerile naturale? Nu este tratamentul medical balustrada de care ne agățăm cu necredință? Să nu ne desprindem de ea și să ne aruncăm în adânc, ca să ne lăsăm astfel purtați numai de atotputernicia divină? Deci, nici-o operație, nici-un medicament, ci numai Dumnezeu?

În cea de-a treia ispitire Isus a fost pus înaintea aceleiași întrebări, înaintea căreia stau permanent sute de creștini. Am voie să folosesc mijloacele naturale? Sau este aceasta o dovadă a unei credințe mici? Să renunț la păstrarea mijloacelor naturale? Ce este bine înaintea lui Dumnezeu?

Sunt momente când cu credință putem renunța la toate mijloacele naturale, la tot sprijinul bun, și putem păși pe terenul victoriei și aștepta vindecarea numai prin puterea de a face minuni a lui Dumnezeu. Mulți creștini au experimentat aceasta chiar și în zilele noastre, și vor experimenta mereu. Dar noi nu avem voie să pricinuim aceste momente. Este treaba lui Dumnezeu să facă aceasta. Căci altfel ne vom desprinde de Dumnezeu din relația de copii, pe care o avem. Credința trebuie să fie totdeauna scultătoare.” – Atât din cuvintele lui Heim.

Noi adăugăm: Puterea lui Dumnezeu se descoperă în trei feluri, și anume, așa cum vrea El. Câte o dată ea se arată prin intervenția directă în corpul nostru bolnav și dăruiește vindecare și însănătoșire, și anume în chip minunat, înlătură o suferință grea de cancer și o tuberculoză de lungă durată, sau o suferință lipsită de speranță a bolilor de stomac și intestine, etc. Altă dată Dumnezeu ajută la vindecarea bolilor prin operație și prin ajutorul medical. În al treilea rând, Dumnezeu ajută ca să poți purta boala. Ne gândim în mod deosebit la Pavel, căruia Domnul i-a spus: »Harul Meu îți este de ajuns.« (2 Corinteni 12, 8-10).

Cum ajută Dumnezeu în fiecare caz în parte, sau prin luarea imediată a durerilor, sau printr-un medic, sau dă putere de a purta boala, - aceasta o decide numai El! Toate cele trei aspecte, fie într-un fel, fie în altul, vor sluji spre binecuvântarea copiilor lui Dumnezeu!

Cu privire la prezentarea de cunoștințe și descoperiri mai noi, mai profunde și mai mari ale Scripturii, Krummacher spune cu privire la cea de-a treia ispitire: mascat în chipul unui înger de lumină, ispititorul caută să te scoată din starea de smerenie. Te duce în cetatea sfântă pe streășina Templului. Te conduce la speculații cu privire la taine necercetate. Ispititorul merge mai departe și te învață să privești propriile gânduri ca descoperiri noi ale Duhului, să consideri lumina lăuntrică mai presus decât Cuvântul scris. – În această situație se cuvine să strigi: »Este scris!«

Noi adăugăm: Ispititorul privește la oamenii lui. El știe că noi iubim Scriptura și o cunoaștem bine; ispititorul vine la noi cu Scriptura și gura ispititoare ne zice: „Este scris!”

Așa încearcă ispititorul în cea de-a treia ispitire a Domnului să folosească cuvântul Scripturii pentru scopuri proprii. Și noi suntem expuși unei astfel de ispite, dacă ne construim sistemul de gândire ca „cunosători ai Scripturii”, și pe care apoi prin Cuvântul Scripturii îl consacram lui Dumnezeu. Am căzut deja pradă ispititorului, dacă vrem să posedăm Cuvântul. Nu ar fi mai bine ca Cuvântul lui Dumnezeu să dispună de noi? Noi adaptăm Scriptura la lucrarea noastră, în loc să fim slujitori ai Cuvântului. Responsabilitățile s-au inversat, iar ispititorul face ca Scriptura să fie folosită pentru a dezmembra Cuvântul lui Dumnezeu!

Am ajuns la sfârșitul istorisirii ispitirii. **Credința Domnului Isus** (compară cu Galateni 2, 20 – vezi și adnotarea în versiunea GBV), și prin aceasta orice credință adevărată, văzută sub aspectul istoriei ispitirii, conține trei lucruri în sine:

1. Credința este încredere necondiționată și fără rezerve (prima ispitire)
2. Credința este ascultare necondiționată și deplină (a doua ispitire)
3. Credința este dependență necondiționată și smerită, asemenea unui copil, și nu este o depășire despotică a acestei atitudini (a treia ispitire).

Domnul a rămas biruitorul! Această primă mare biruință oficială a decis tot parcursul vieții Sale, așa cum căderea primului Adam a decis soarta întregului neam de oameni! Această primă biruință a lui Isus a fost baza biruințelor viitoare, așa cum biruința primului Adam ar fi constituit baza vieții neamului de oameni (Romani 5).

Prima biruință a Domnului L-a dus de la o victorie la alta, de la o lumină la alta – nu în sensul biruinței pe prima victorie, nu, ci în sensul unei rădăcini vii, din care apoi a rezultat o creștere în credință.

Isus a părăsit școala ispitirii și încercării cu un program clar al „lucrării Sale ca Hristos și al funcției Sale ca Hristos”. Și acest program l-a realizat pas cu pas, ceas cu ceas, până la moarte, da, până la moarte pe cruce.

Binecuvântat și întărit, prin botezul în Iordan și prin încercarea din pustie, merge în întâmpinarea oamenilor care Îl așteptau, ca să-i mântuiască și să-i elibereze de păcat, de moarte și de diavolul și să le dăruiască și redăruiască ceea ce le-a aparținut cândva, dar pe care l-au pierdut prin nehibzuintă și prin căderea lor dinaintea lui Dumnezeu – și anume, iertarea păcatelor, viața veșnică și fericirea.

2. Fraza de încheiere din istoria ispitirii

Luca 4, 13

13. După ce L-a ispitit în toate felurile, diavolul a plecat de la El, până la o vreme (sau, până la un timp potrivit, sau până la o altă ocazie).

Expresia: **până la o vreme**, este prezentată de mulți comentatori ca fiind lupta lui Isus din grădina Ghetsimani. – Vrem totuși să spunem că expresia „achri kairou” ar trebui tradusă mai de grabă în felul următor: **până se va oferi o altă ocazie**. Diavolul nu va aștepta inactiv până va veni ora din Ghetsimani, ci va folosi permanent orice ocazie, ca să facă pe Domnul să cadă. Satana își va continua isпитirile, sau prin dușmanii lui Isus (fariseii, care prin toate întrebările lor încercau să întindă Domnului o cursă), sau prin prietenii Lui (vezi răspunsul dat lui Petru în Matei 18, 22,23). Noi însă: »Noi am văzut slava Lui« (Ioan 1).